

RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE

Brussel, 16 juni 2009 (18.06)
(OR. en)

10919/09

Interinstitutioneel dossier:
2006/0086 (COD)

ENV 425
AGRI 264
DEVGEN 173
FORETS 65
FSTR 58
RECH 202
REGIO 27
TRANS 242
CODEC 843

NOTA

---

van:	het secretariaat-generaal
aan:	de Raad
nr. vorig doc.:	10387/09 ENV 392 AGRI 239 DEVGEN 158 FORETS 58 FSTR 54 RECH 181 REGIO 24 TRANS 220 CODEC 782
nr. Comv.:	13388/06 ENV 495 AGRI 305 DEVGEN 232 FORETS 32 FSTR 64 RECH 242 REGIO 53 TRANS 246 CODEC 1012 - COM(2006) 232 def.
Betreft:	Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een kader voor bodembescherming - Voortgangsverslag

---

I. INLEIDING

1. De Commissie heeft haar voorstellen voor een thematische strategie voor bodembescherming en haar voorstel voor een richtlijn tot vaststelling van een kader voor bodembescherming op 25 september 2006 aan de Raad voorgelegd. Het richtlijnvoorstel is gebaseerd op artikel 175, lid 1, van het Verdrag.

In deze veelomvattende strategie wordt een aantal maatregelen omschreven met als algemeen doel bescherming en duurzaam gebruik van de bodem door het voorkomen van verdere bodemaantasting, het behoud van de bodemfuncties en het herstel van aangetaste bodems. Deze strategie moet gedeeltelijk worden uitgevoerd middels de voorgestelde kaderrichtlijn, zoals zij er nu ligt, die onderstaande elementen bevat:

- integratie van bodembeschermingsaspecten in de betrokken sectorale beleidsvelden;
- voorzorgs- en preventieve maatregelen;
- maatregelen om de gevolgen van bodemafdekking te beperken of te verlichten;
- aanwijzing van prioritaire gebieden die bijzondere bescherming behoeven tegen erosie, verlies van organisch materiaal, verdichting, verzilting, aardverschuivingen of verzuring;
- actieprogramma's ter bestrijding van dergelijke processen van bodemaantasting;
- vaststellen van verontreinigde locaties;
- sanering van verontreinigde locaties;
- bewustmaking, rapportage en uitwisseling van informatie.

2. Het Europees Parlement heeft op 14 november 2007 advies in eerste lezing uitgebracht (14979/06).

Het Comité van de Regio's en het Economisch en Sociaal Comité hebben op 13 februari respectievelijk 25 april 2007 advies uitgebracht.

3. Dit voorstel is in 2007 onder het Portugese en in 2008 onder het Franse voorzitterschap uitvoerig besproken.

Daarbij is over vele punten van het richtlijnvoorstel een grote mate van overeenstemming bereikt. Ten aanzien van enkele belangrijke kwesties liepen de meningen echter nog sterk uiteen.

Begin 2009 heeft het voorzitterschap de delegaties een reeks opties voorgelegd die voldoende ruimte bieden om elkaar op deze punten te vinden (doc. 5505/09). In dit document worden de voorgestelde oplossingen die aan het eind van het Portugese, respectievelijk het Franse voorzitterschap zijn uitgewerkt, met elkaar vergeleken, zodat de delegaties hun voorkeur kunnen bepalen.

Vervolgens heeft de Groep milieu het tekstvoorstel intensief besproken op 26 januari, 27 februari, 23 maart en 30 april 2009. Tijdens die besprekingen werd de tekst ingrijpend aangepast om aan de bezwaren van enkele delegaties tegemoet te komen.

4. Het algemene compromis van het voorzitterschap dat het laatst aan het Comité van permanente vertegenwoordigers werd voorgelegd, staat in doc. 10387/09.

Uit de besprekingen in het Comité van permanente vertegenwoordigers van 10 juni 2009 is gebleken dat er geen uitzicht is op een gekwalificeerde meerderheid die de Raad in staat zou stellen tijdens de zitting van de Raad Milieu op 25 juni 2009 een politiek akkoord te bereiken.

II. STAND VAN ZAKEN

Algemeen gesproken vindt een meerderheid van delegaties dat een kaderrichtlijn over bodembescherming nodig is omdat daarmee een lacune in de EU-milieuwetgeving zou worden opgevuld en een meer holistische benadering van bodembescherming zou worden ontwikkeld.

Verscheidene delegaties blijven echter kritisch ten aanzien van het richtlijnvoorstel en vragen zich met name af of het een meerwaarde biedt ten opzichte van het bestaande acquis, en of het voldoet aan het evenredigheids- en het subsidiariteitsbeginsel. Ook maken zij zich zorgen over de kosteneffectiviteit ervan.

Hierna worden de belangrijkste knelpunten geschetst waarvoor het voorzitterschap met een aantal compromisvoorstellen een oplossing wil bieden.

1. Hoofdstuk I: Werkingssfeer en definities; huidig / goedgekeurd toekomstig gebruik van aangetaste bodems:

Een aantal delegaties is van mening dat in sommige gevallen herstel van de bodem tot een geschikt niveau van functionaliteit bereikt kan worden door een verandering in het grondgebruik. Andere delegaties, en de Commissie, zijn beducht voor oneigenlijk gebruik van een dergelijke bepaling door de eigenaar die zo sanering van een verontreinigde locatie zal trachten te omzeilen.

2. Integratie (artikel 3):

Een meerderheid van delegaties zijn van mening dat integratie van bodembeschermingsaspecten in beleid dat die processen van bodemaantasting aanzienlijk kan intensiveren, zoals verwoord in dit artikel, essentieel zijn voor een succesvolle bodembeschermingsstrategie. Een aantal delegaties heeft echter nog steeds bedenkingen bij de werkingssfeer van artikel 3 en de potentieel moeilijke omzetting en uitvoering ervan. Ook zijn zij ongerust over de mogelijke overlapping met andere communautaire wetgeving, met name de richtlijn betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's.

3. Hoofdstuk II: Aanwijzing van prioritaire gebieden:

Dit hoofdstuk gaat over processen van bodemaantasting, waarbij de voorgestelde "prioritaire gebieden-aanpak" in sommige lidstaten nog altijd moeilijk ligt. Zij zouden eventuele processen van bodemaantasting willen beteugelen zonder specifieke gebieden te moeten omschrijven, en willen zeker gesteld zien dat geen beoordeling nodig is bij maatregelen voor afzonderlijke terreinen. Voorts betwijfelen zij of het instellen van aanvaardbaarheidsniveaus voor risico's, onder meer in termen van cijfers, uitvoerbaar is. Ten slotte is er de bedenking dat sommige aantastingsprocessen zich op het hele grondgebied van een lidstaat voordoen, met een fragmentarisch patroon, waardoor het niet haalbaar is om specifieke gebieden vast te stellen.

4. Hoofdstuk III: artikel 10 (Aanwijzing en inventarisatie van verontreinigde locaties):

Dit artikel, dat over bodemverontreiniging gaat, bevat enkele van de bepalingen van de richtlijn die het intensiefst besproken zijn.

Sommige delegaties hadden bedenkingen bij de aanwijzingsprocedure voor verontreinigde locaties, die zij te omslachtig en te duur vinden, en bij het tijdpad voor het afronden van de inventarisatie van verontreinigde locaties. Dit artikel omvat nu een sterk gestroomlijnde aanwijzingsprocedure waarbij de lidstaten een grote mate van flexibiliteit krijgen.

Een aantal andere delegaties en de Commissie zijn echter gekant tegen de mate van flexibiliteit waarin de tekst voorziet en geven de voorkeur aan meer harmonisering, om tot een gelijk speelveld in de hele EU te komen.

5. Bodemrapport (artikel 12):

Het bodemrapport werd door de Commissie bedacht als instrument om informatie over de toestand van de bodem beschikbaar te maken voor de partijen bij grondtransacties en als één van de instrumenten om de inventaris van verontreinigde locaties mee aan te vullen. Het zou vereist zijn bij verkoop of verandering in het grondgebruik van bepaalde locaties waar een potentieel verontreinigende activiteit plaatsvindt of heeft plaatsgevonden. Sommige delegaties blijven bezorgd over de kosten voor de marktpartijen, met potentieel negatieve effecten op de economische ontwikkeling, meer bepaald voor de huizenmarkt.

In de huidige tekst van het voorzitterschap zijn de eisen voor de opstelling, inhoud en gebruikswijze van bodemrapporten versoepeld om de lidstaten meer flexibiliteit te geven om aan die bezwaren tegemoet te komen.

6. Hoofdstuk V: uitvoering en aanpassing aan de technische vooruitgang (artikel 18):

Dit artikel over comitologie is problematisch voor sommige delegaties die de voorkeur geven aan een platform voor de uitwisseling van informatie en beste praktijken, als bepaald in artikel 17, zonder nadere bepalingen die volgens hen zouden kunnen leiden tot op zekere hoogte geharmoniseerde risicobeoordelingsmethoden.